

K. M. Klausen: Der er fra Socialdemokratiets Side stillet enkelte Ændringsforslag, som jeg nærmere skal omtale. Vi have saaledes ment, at det vilde være heldigt, om Sessionen blev tiltraadt af to Kommunalbestyrelsesmedlemmer. Det er for saa vidt ikke noget nyt, som det allerede er gældende her i København, at to Medlemmer af Magistraten og Borgerrepræsentationen tiltræde Sessionerne. Jeg ser i det, at der kommer to Kommunalbestyrelsesmedlemmer til Stede, en Betygelse for det unge Mandskab, som skal møde. Jeg tror, at det netop er heldigt ved denne Lejlighed, at det civile Element kan gøre sig gældende; der forekommer jo af og til ved Sessionerne Afstemninger, som ere af stor Vigtighed og Betydning netop for den værnepligtige, og der mener jeg, det har sin Betydning, at det ikke skal være de militære Autoriteter, der alene sidde og afgøre disse Spørgsmaal, men at ogsaa Kommunalbestyrelsen er repræsenteret ved to Medlemmer. Jeg ved ganske vist, at det er en Byrde at lægge paa de kommunale Raad; her i København, hvor vi have Session i 6—7 Uger, er det en ret betydelig Byrde, som er bleven meget større, efter at Kvinder have faaet Sæde i Kommunalbestyrelsen, da de jo ikke kunne møde paa Sessionerne, saaledes at denne Byrde bliver lagt udelukkende paa de mandlige Medlemmer af Kommunalbestyrelsen. Men det maa man se bort fra; det, det gælder om her, er at varetage det unge værnepligtige Mandskabs Interesser, og det synes jeg sker bedst ved, at der kommer to Medlemmer af Kommunalbestyrelsen. Derimod finder jeg ikke, der er Grund til, at Lægdsmanden skal være stemmeberettiget Medlem af Sessionen. Jeg anser det ogsaa for uheldigt, hvad Flertallet har foreslaaet, at et Sogneraadsmember skal erstattes af et Amsraadsmedlem; jeg tror netop, det er bedre, at det er et Sogneraadsmember, som sidder der, da Sogneraadsmemberne vel i Almindelighed kende de fleste unge værnepligtige, der møde.

Der er en Bestemmelse, som nu faar Lovkraft, som jeg glæder mig ved, og det er, at de, der møde paa Sessionerne, kunne blive endeligt behandlede, saa at de kunne faa afgjort Spørgsmaalet, om de skulle ind og aftjene deres Værnepligt, eller om de skulle fritages. Jeg mindes fra Sessionerne her i København for en halv Snes Aar tilbage, at jeg paa Sessionerne paatalte, at man naar en ung Mand mødte frem og foregav en eller anden Sygdom,

f. Eks. en Hjertesygdom, en Øresygdom, en Øjensygdom eller lignende, og han saa blev spurgt, om han havde Lægeattest, og han dertil svarede Nej, det havde han ikke, saa sagde: Den Undersøgelse, som her skal til, have vi ikke Tid til at foretage, nu kan du gaa hjem igen og møde næste Gang. Jeg paatalte dette Forhold paa selve Sessionen, men blev imødegaaet af de militære Sessionsherrer og særlig af Udskrivningschefen. Jeg ønskede nemlig, at den værnepligtige kunde møde Dagen efter, og at han i Mellemtiden kunde gaa hen til en Læge og faa den Attest, som var nødvendig. Naar Sessionen blev holdt gennem 6—7 Uger, syntes jeg ikke, der var det mindste i Vejen for, at han kunde møde Dagen efter med sin Lægeattest og faa den Sag afgjort. Men det vilde man ikke gaa ind paa. Jeg fremdrog Sagen i Finansudvalget og ogsaa her i Folketinget, og jeg tror, det var en 2—3 Aar; vi behandlede denne Sag baade i Finansudvalget og i Folketinget; endelig lykkedes det da at naa saa vidt, at den Ordning, jeg havde foreslaaet, kunde blive gennemført. Det har været mig en Glæde at se senere paa Sessionerne, hvorledes de unge Mænd, som foregive at have en eller anden Sygdom, kunne møde Dagen efter eller et Par Dage efter og faa det Spørgsmaal afgjort, om de skulle ind og være Soldat eller være fri for Militærtjenesten. Nu bliver det slaaet fast ved Lov, og det anser jeg for et godt og stort Fremskridt for de værnepligtige.

Vi have fra Socialdemokratiets Side ønsket at stille det indkaldte Mandskab noget mere frit med Hensyn til Bytning, saaledes at de kunne faa Ret til at bytte med et andet Hold ved samme Vaaben eller samme Korps og ogsaa faa Ret til at bytte f. Eks. fra en Garnison til en anden. Militærvæsenet er jo en tung og trykkende Byrde for det værnepligtige Mandskab, og der er ingen Grund til at gøre denne Byrde endnu tungere og mere trykkende, end den er i Forvejen. Den betyder for dem, der ere indkaldte til Militærtjeneste, et stort økonomisk Tab. Mange rives ud af gode Stillinger, som de vanskeligt kunne træde tilbage i, naar de ere færdige med at være Soldat, og derfor skulle vi ikke gøre Soldatertjenesten tungere og vanskeligere, end den er i Forvejen. Jeg synes, at saadanne Lettelser, som at de faa Lov til at bytte ogsaa Garnisonssted, er en Indrømmelse, som er rimelig, og som man godt kan give, og det forundrer mig, at Flertallet ikke kan gaa